

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: J. E. H., narozen „X“
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2020, č. j. KRPU-167716-77/ČJ-2020-040022-DB-ZZ

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13. 1. 2021, č. j. KRPU-167716-77/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublínské nařízení“),

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovená rozhodnutím žalované ze dne 4. 11. 2020, č. j. KRPU-167716-52/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, o 30 dnů, tj. do 13. 2. 2021.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná od samého počátku označovala za účastníka řízení pouze jeho a zcela pominula, že žalobce uvádí, že má na území České republiky rodinné příslušníky, svoji opět gravidní přítelkyni, paní E. K. a nezletilou dceru M. F. K. Dle žalobce jeho zbavení svobody není zásahem pouze do jeho práva na soukromý a rodinný život, ale také do tohoto práva jeho přítelkyně a především jejich společné nezletilé dcery. Dále žalobce uvedl, že žalovaná z důvodu absence zápisu v rodném listě popírala účastenství jeho nezletilé dcery a zpochybňovala vztah mezi ním a jeho přítelkyní. Žalobce do správního spisu doložil fotografii identifikační strany cestovního dokladu své nezletilé dcery, kopii první strany smlouvy o nájmu, fotografie prokazující existenci jeho rodinného života na území České republiky, a jeho přítelkyně E. K. do spisu doložila čestné prohlášení o partnerském vztahu a rodinném životě. Dne 11. 1. 2021 žalobce výslovně navrhl rozšíření účastníků řízení o svoji přítelkyni a nezletilou dceru, jelikož má za to, že je rodinný příslušníkem ke své dceři dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ve vztahu ke své přítelkyni dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce nemá platný cestovní doklad, tak není překvapením, že není jako otec v rodném listě uveden, ale veškeré pochybnosti byly dle žalobce rozptýleny prohlášením obou rodičů i doloženými fotografiemi. Co se týká vztahu žalobce s paní E. K., tak jejich vztah zcela evidentně naplňuje kvality vymezené v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V otázce účastenství žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22, ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013-31, a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25. Dále žalobce uvedl, že žalovaná od počátku popírala účastenství nezletilé dcery žalobce a jeho přítelkyně a nezabývala se přiměřeností dopadu rozhodnutí do jejich práva na rodinný a soukromý život a zcela úplně pominula nejlepší zájem dítěte ve smyslu článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
3. Dle žalobce žalovaná rezignovala na zásadu materiální pravdy, v důsledku čehož nesprávně vymezila účastníky řízení, s návrhem na jejich rozšíření se nedostatečně vypořádala, což vedlo k nepřezkoumatelnému posouzení přiměřenosti dopadů prodloužení zajištění žalobce do práva na rodinný a soukromý život. Žalovaná zcela opominula, že důvodem proč si žalobce přeje zůstat na území České republiky je jeho rodinný život. Žalobce uvedl, že po celou dobu svého pobytu sdílel společnou domácnost se svou přítelkyní a neexistují tak důvody pro závěr, že uložení alternativ k zajištění by zmařilo případný účel předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie. Dle žalobce jsou nepřezkoumatelné úvahy žalované na straně 12 žalobou napadeného rozhodnutí ohledně možného postupu dle § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy není zřejmé, z čeho žalovaná usuzuje, že žalobce z území nevylučuje a nejedná se dle názoru žalované o standardní situaci.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že žalobce napadá rozhodnutí o prodloužení zajištění ze stejných důvodů jako při podání žaloby proti prvotnímu rozhodnutí o jeho zajištění a svá tvrzení nedoplnil žádnými Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

novými skutečnostmi. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl a dále především uvedla, že pobytová historie žalobce snižuje jeho důvěryhodnost, přičemž lze stěží uvěřit, že by žalobce respektoval zákon a vyčkal na rozhodnutí v dublinském řízení, když po celou dobu svého nelegálního pobytu v Evropě žádná rozhodnutí nerespektoval, cestoval po Evropě bez platného cestovního dokladu a oprávnění a dopouštěl se i trestné činnosti. Podotkla, že cílem jeho cesty bylo zajistit si lepší ekonomický život v Evropě, přičemž Evropu opustit nechce. Zdůraznila, že v řízení o zajištění měla pouze 48 hodin na vydání rozhodnutí, avšak i v takové časové tísní provedla posouzení s ohledem na tvrzení žalobce o jeho přítelkyni a dceři, a to jak na str. 5 a 6 prvotního rozhodnutí o zajištění, tak i na stranách 8 a 9 rozhodnutí o prodloužení zajištění a i v napadeném rozhodnutí na straně 3. Údaje žalovaná ověřila i v databázích, ale nikde nejsou záznamy o tom, že žalobce je otcem nebo že je hlášen ke společnému pobytu na území. Nadto žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že se jedná o krátkodobé zajištění v řádu týdnů, kdy poté bude případně žalobce v rámci dublinského řízení přemístěn do Německa, což mu neznemožňuje kontakt s E. K. Žalovaná rovněž podotkla, že k seznámení žalobce a E. K. došlo v době nelegálního pobytu žalobce, a tudíž musel žalobce počítat s tím, že se v budoucnu bude muset vypořádat s vyplývajícími negativními následky, tedy že bude muset opustit území členských států Evropské unie. Podotkla, že paní E. K. neuvedla žalobce jako otce své dcery v rodném listě a žalobce rovněž není hlášen na společné adrese v Mostě, kterou žalobce oznámil, přičemž E. K. je se svou dcerou hlášena v Lounech. Současně i žalobce potvrdil, že s ním paní K. odmítla jít na cizineckou policii, kam se chtěl dostavit a řešit svoji pobytovou situaci.

5. Žalovaná doplnila, že o komplikovanosti vztahu žalobce s E. K. svědčí rovněž skutečnost, že přítomnost žalobce, jakožto cizince pobývajícího na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, oznámila policii právě E. K. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná hodnotila i další okolnosti, jako je dopis paní E. K. ze dne 3. 12. 2020 nebo dopis žalobce ze dne 15. 1. 2021. Žalobcem uplatňované námitky týkající se údajné přítelkyně a nezletilé dcery žalobce, pak žalovaná vyhodnotila jako účelová tvrzení a ve svém rozhodnutí konstatovala, že v případě nenastaly nové skutečnosti, kterými by se měla zabývat. Žalovaná vycházela i z § 15a zákona o pobytu cizinců, kdy zdůraznila, že prohlášení žalobce, že je rodinným příslušníkem občana Evropské Unie samo o sobě nemůže mít za následek nemožnost žalobce zajistit. Doplnila, že vztah žalobce a E. K. rovněž nelze na základě zjištěných skutečností považovat za trvalý partnerský vztah. Žalovaná shrnula, že pobytová historie žalobce neposkytovala dostatečnou záruku, že by žalobce nadále nepokračoval ve svém nelegálním pobytu v rámci EU. Dále žalovaná uvedla, smyslem prodloužení zajištění je umožnit realizaci předání do odpovědného státu k posouzení tam podané žádosti o mezinárodní ochranu a nejedná se tedy o konečné rozhodnutí o přemístění, o kterém probíhá dublinské řízení, kde bude možnost předání náležitě posuzována. V této souvislosti bylo i zajištění žalobce prodlouženo, jelikož žalobce měl být předán dne 7. 12. 2020 na území Německa, neboť Německo souhlasilo s přijetím žalobce, ale z důvodu žalobcovi žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do Německa k transferu nedošlo.
6. Žalovaná sdělila, že zhodnocení aplikace zvláštních opatření podrobně popsala na str. 7 a 8 prvotního rozhodnutí o zajištění a také na stranách 11 a 12 rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 5. 12. 2020 a také na stranách 12 a 13 žalobou napadeného rozhodnutí, kde došla k závěru, že žalobce je nedůvěryhodnou osobou, která nedodržuje pravidla a zákony a jeho údajný rodinný život s E. K. neshledala jako dostatečnou záruku. Žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokračovala, že z příložených dokumentů k žalobě prohlášených žalobcem za kopie nájemní smlouvy nelze dovodit, že žalobce má zde na území místo pobytu, kde by se mohl zdržovat. Předmětné dokumenty označila za nic neříkající výňatky bez jakékoliv relevance. Žalovaná zkonstatovala, že k posouzení podobnosti žalobce a dcery E. K. není kompetentní, avšak apelovala na žalobce, že pokud je žalobce opravdu otcem, je nejvyšší čas začít respektovat zákony, a dát si svůj pobyt do pořádku. K tomuto především doplnila, že žalobce na území Evropské unie nelegálně pobývá již od roku 2014, svoji pobytovou situaci od té doby neřešil, uváděl nepravdivé údaje o své osobě, po skončení azylového řízení v Německu neodcestoval z území Evropské unie, dopouštěl se trestné činnosti v drogové oblasti a cestování pod falešnou identitou a nyní se dožaduje propuštění, neboť má pocit, že je jeho zajištěním zasahováno do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná dodala, že žalobce i během zajišťovacího řízení měnil svá tvrzení týkající se pobytu.

7. Žalovaná doplnila, že dne 8. 1. 2021 obdržela informaci od Dublinského střediska o tom, že dne 4. 1. 2021 vydal Krajský soud v Plzni usnesení, jímž přiznal žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odkladný účinek a na základě této skutečnosti nelze v danou chvíli realizovat předání osoby do odpovědného členského státu. Žalovaná je toho názoru, že realizace předání žalobce je reálná a uskutečnitelná v rámci prodloužené doby trvání zajištění za účelem jeho předání podle dublinského nařízení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhл konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 10. 2020, č. j. KRPU-167716-26/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, byl žalobce zajištěn dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je dublinské nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody, které nastalo dne 8. 10. 2020 v 23:50 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 10. 2020 žalobu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem dne 11. 11. 2020, č. j. 75 A 27/2020-21, a to tak, že žalobu zamítl. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 11. 2020, č. j. KRPU-167716-52/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání o 31 dnů. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2020, č. j. KRPU-167716/ČJ-2020-040022-DB-ZZ, bylo rozhodnuto o prodloužení cizince za účelem jeho předání o 38 dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 12. 2020 žalobu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem dne 6. 1. 2021, č. j. 75 A 30/2020-21, a to tak, že žalobu zamítl. Napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba zajištění žalobce o dalších 30 dnů.

12. Dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
14. Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
15. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkoumává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupného na www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

17. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat.
18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném posouzení alternativ k zajištění, tedy zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této námitce soud poznamenává, že žalovaná se k neaplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyjádřila v původním rozhodnutí o zajištění na stranách 7 a 8 a na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaná především zhodnotila důvěryhodnost žalobce s ohledem na jeho pobytovou minulost a také skutečnost, že žalobce neoznámil žalované adresu místa pobytu, kde by byl hlášen. Rovněž žalobcem tvrzené společné bydliště v Mostě s E. K. a M. F. K. nepovažovala žalovaná za opodstatněné tvrzení, neboť E. K. se svojí dcerou sice mají v Mostě přechodný pobyt (dle nájemní smlouvy ze dne 30. 7. 2020), trvalý pobyt mají hlášený v Lounech, ale žalobce v Mostě není hlášen. Žalobce také uvedl, že nemá v úmyslu opustit území Evropské unie a plánuje zde zůstat za každou cenu. Žalovaná rovněž posoudila finanční situaci žalobce a žalobce ani neuvedl žádnou osobu blízkou, jenž by za něj složila finanční záruku. Žalovaná došla k závěru, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území není možná rovněž s ohledem na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť z napadeného rozhodnutí jsou závěry žalované dostatečně zřejmé a soud se s nimi ztotožňuje.
20. K námitce žalobce ohledně nejasnosti úvah žalované na straně 12 napadeného rozhodnutí, týkajících se možného postupu dle § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že žalovaná vyjádřila úvahu, že v obvyklých případech postačuje uložit cizinci povinnost opustit území České republiky. V případě žalobce, vzhledem k jeho výše uvedené pobytové historii, ale existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce v době stanovené k opuštění území České republiky nevycestoval. Tento závěr vylučující uložení povinnosti opustit území České republiky je z rozhodnutí žalované dostatečně zřejmý. Soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou.
21. Soud se dále zabýval souborem námitek týkajících se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na jeho přítelkyni a dceru, dále že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná nebrala v potaz nejlepší zájem dítěte – dcery žalobce a nedbala toho, že žalobce nemá motivaci opustit území České republiky, když zde chce zůstat se svojí dcerou.

22. Soud k uvedeným námitkám sděluje, že z podkladů obsažených ve správním spise a především z informací poskytnutých samotným žalobcem dospěl soud k závěru, že vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle dublinského nařízení z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života není nepřiměřené. Žalobce zásah do soukromého a rodinného života spatřuje v jeho vztahu s jeho přítelkyní E. K. a s nezletilou M. F. K. K tvrzenému vztahu žalobce s nezletilou M. F. K. soud uvádí, že žalobce není především uveden jako otec M. F. K. v rodném listě, kdy E. K. (matka M. F. K.) ani nechtěla, aby byl žalobce zapsán do rodného listu dítěte. Žalobce tedy dle § 15a odst. 1 písm. b) nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie.
23. Žalobcem tvrzený partnerský vztah s E. K. lze z pohledu zjištěných skutečností hodnotit toliko jako velice povrchní a nestabilní. Rovněž žalobcem tvrzené společné bydliště v Mostě s E. K. a M. F. K. nepovažoval soud za opodstatněné tvrzení, když E. K. má sice v Mostě hlášen přechodný pobyt, ale žalobce neprochází v cizinecké databázi, kde by byl přihlášen k řádnému pobytu na území České republiky a z toho je patrné, že na území České republiky pobývá nelegálně. Z minulosti žalobce je patrné, že se chronicky vyhýbal respektování zákonů a rozhodnutí úřadů a místo svého pobytu neustále měnil, mimo jiné sám vypověděl, že dříve se spolu s E. K. snažili dostat do Velké Británie. Povahu vztahu žalobce s E. K. dokresluje skutečnost, že oznámení o nelegálním pobytu žalobce na území České republiky na policii učinila právě E. K. Soud vzal v úvahu i dopis, jenž E. K. zaslala žalované, v němž uvedla, že žalobce je otcem její dcery a s žalobcem opět otěhotněla.
24. K otázce trvalosti partnerského vztahu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35: *„Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“*
25. Aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musel by být v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie. Jak plyne z výše uvedeného, žalobce by s tímto občanem Evropské unie musel sdílet společnou domácnost, přičemž toto sdílení společné domácnosti by již muselo dosáhnout určité kvalifikované délky, aby byla založena trvalost partnerského vztahu. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce a jeho tvrzená partnerka, jež s žalobcem má mít společnou dceru a má být těhotná, spolu sdíleli společnou domácnost, a že by tak žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

26. Dále soud uvádí, že žalobce v podání vysvětlení dne 9. 10. 2020 uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval v roce 2014 na základě turistického víza s platností na dobu 1 měsíce a byl si vědom skutečnosti, že zde poté zůstal nelegálně. Z toho vyplývá, že žalobce na území Evropské unie, potažmo České republiky pobývá neoprávněně po celou dobu trvání jeho údajného vztahu s paní E. K. Žalobce také uvedl, že v roce 2017 požádal v Německu o azyl, který mu ale udělen nebyl a také potvrdil, že mu německými orgány byla nařízena povinnost vycestovat ze schengenského prostoru, ale on tak neučinil, protože z Evropy vycestovat nechtěl. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018 č. j. 8 Azs 233/2017-30: *„Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru: „Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31).“*
27. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak rozhodně nebylo postaveno najisto, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by zásah do žalobcova soukromého a rodinného života byl nepřiměřený.
28. Ve světle výše uvedených skutečností nemůže soud přisvědčit ani námitce, že žalovaná svým rozhodnutím nedbala nejlepšího zájmu dítěte. Vzhledem k minulosti žalobce, která s sebou nese chronické nerespektování zákonů, nerespektování rozhodnutí správních orgánů a drogovou kriminalitu, nepřevažuje osobní péče žalobce nad potřebou zajištění. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
29. K námitce žalobce, že s E. K. a M. F. K. nebylo jednáno jako s účastníky řízení, soud uvádí, že z výše uvedených informací vyplývá, že E. K. ani M. F. K. nejsou dle § 15a odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinnými příslušníky žalobce, tudíž nemohou být ani účastníky řízení o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
30. Nadto soud uvádí, že z německé strany byl přislíben souhlas s přijetím žalobce zpět na území Německa a již i byl naplánován transfer žalobce do Německa na 7. 12. 2020 k čemuž, z důvodu žalobcovi žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do Německa nedošlo. Nadto soud uvádí, že E. K., jakožto občanka členského státu Evropské unie, může žalobce se svou dcerou v Německu navštěvovat.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.
32. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.